

**REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B**

Broj: Revt 239/2014-3

**U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A**

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, Gordane Jalšovečki članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, dr. sc. Jadranka Juga člana vijeća, Branka Medančića člana vijeća i Slavka Pavkovića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Puleka iz Zagreba, Strojarska 2, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Petric, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Stečajna masa Alfa kompjuter d.o.o. Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Radovan Lipanović, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate poslovnog udjela odlučujući o reviziji tuženika protiv presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-245/08-3 od 9. prosinca 2008., kojom je djelomično potvrđena i djelomično ukinuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-2841/2006 od 4. listopada 2007., u sjednici održanoj 7. srpnja 2020.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija tuženika kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom odlukom suđeno je:

"I Nalaže se tuženiku Alfa kompjuter d.o.o. Zagreb, Hvarska 1/a da tužitelju Josipu Puleku iz Zagreba, Strojarska 2, isplati iznos od 629.064,87 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedine iznose kako slijedi:

- na iznos od 616.225,61 kn zakonsku zateznu kamatu tekuću od 18.11.1998. god do isplate,
 - na iznos od 12.839,26 kn zakonsku zateznu kamatu tekuću od 7. 11.2002. god do isplate,
- sve u roku 8 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 358.509,46 kn u roku 8 dana.“

Drugostupanjskom presudom suđeno je:

„Djelomično se odbija tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje točka I. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2841/06 od 4. listopada 2007. godine.“

te je riješeno:

„I. Ukida se točka II. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2841/06 od 4. listopada 2007. godine u odluci o parničnom trošku i u tom dijelu predmet vraća istom sudu na ponovan postupak.

II. Odbija se tužiteljov zahtjev da mu tuženik nadoknadi trošak odgovora na žalbu u iznosu od 122.000,00 kn.“

Protiv drugostupanjske presude reviziju je podnio tuženik zbog bitne povrede parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da revizijski sud uvaži reviziju, te ukine pobijanu odluku i predmet vrati na ponovno odlučivanje odnosno podredno da preinači pobijanu odluku.

Na reviziju nije odgovoreno.

Revizija nije osnovana.

Prema odredbi čl. 392.a st. 1. ZPP-a, u povodu revizije iz st. 382. st. 1. ZPP-a revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Ispitujući pobijanu odluku zbog revizijskog razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka sud je utvrdio da u istoj nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, budući pobijana odluka nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Naime, suprotno tvrdnji tuženika, izreka odluke je potpuno razumljiva, ne proturječi sama sebi niti razlozima presude, a odluka sadrži jasne razloge o odlučnim činjenicama koji međusobno nisu u proturječju, a niti postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude i rješenja navodi u sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Okolnost da tuženiku nije prihvatljivo obrazloženje drugostupanjskog suda presudu ne čini nerazumljivom, kao što i tuženikova interpretacija provedenih dokaza drugačija od one kako su ju utvrdili sudovi ne znači da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama (provedeno vještačenje po vještaku RT Magić d.o.o.), ili da ima nedostatke zbog kojih se ne može ispitati (tuženik rješenje suda kojim je određeno vještačenje po vještaku RT Magić d.o.o. Revizorska tvrtka te kao zadatak vještaka utvrđeno očitovanje na okolnost kolika je bila tržišna vrijednost poslovnog udjela tužitelja u vrijeme isključenja iz društva s tim da će vještak izvršiti reviziju poslovanja tuženika u 1997. i 1998. opet pogrešno interpretira na način kako tuženiku odgovara).

Potrebno je, također, naglasiti kako je pravo na izbor (čl. 220. st. 2. ZPP) kao i na ocjenu dokaza (u pravilu) pridržano za prvostupanjski sud koji prema svojem uvjerenju, na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane (čl. 8. ZPP).

Sudovi nisu počinili niti bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 6. ZPP na koju upućuje tuženik u reviziji navodeći da prvostupanjski sud nije saslušao vještaka na glavnoj raspravi na okolnost pismenih prigovora tuženika na nalaz i mišljenje vještaka. Naime, suprotno navodima tuženika sud je na ročištu održanom 20. rujna 2007. proveo dokaz usmenim saslušanjem sudskog vještaka Ivice Magića na kojem ročištu je bio prisutan i punomoćnik tuženika, te je tuženiku bilo omogućeno usmeno ispitati vještaka o svim prigovorima koje je imao na njegov nalaz i mišljenje.

Premda tuženik revizijom pobija presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba parničnog postupka, u obrazloženju tih revizijskih razloga u bitnome i vrlo opširno osporava činjenična utvrđenja sudova prvog i drugog stupnja. Stoga slijedi da tuženik pobija drugostupanjsku presudu i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, što nije dopušten revizijski razlog po čl. 385. ZPP, pa zbog tog razloga revizijski sud nije ispitivao pobijanu odluku.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu razlike tržišne vrijednosti njegovog poslovnog udjela u tuženiku i vrijednosti njegovog poslovnog udjela utvrđene odlukom Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. kojom je tužitelj isključen iz društva, kao i iznosa 12.839,26 kuna na ime izračunate zatezne kamate na uplaćeni iznos tužiteljevog poslovnog udjela određenog odlukom Skupštine tuženika od dana održavanja Skupštine 29. listopada 1998. do dana isplate 30. prosinca 1998.

U postupku pred nižestupanjskim sudovima utvrđene su sljedeće činjenice:

- da je Odlukom Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. tužitelj kao imatelj jednog poslovnog udjela u društvu koji predstavlja 25% temeljnog kapitala društva isključen iz društva,

- da je odlukom utvrđeno da će se tužitelju na ime isključenja isplatiti iznos od 619.885,00 kuna,

- da je odlukom navedeno da je taj iznos utvrđen kao 25% vrijednosti društva utvrđene po „Kopun i Kopun“ d.o.o. Zagreb, na temelju Analize pozicije bilance društva u cilju utvrđivanja vrijednosti društva na dan 30. rujna 1998.,

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1999. odbačena tužba tužitelja kojom traži utvrđivanje ništavosti Odluka Skupštine tuženika od 29. listopada 1998., te je navedeno rješenje postalo pravomoćno 8. prosinca 1999.,

- da je tuženik 30. prosinca 1998. isplatio tužitelju iznos od 619.885,00 kuna,

- da je u ovom postupku provedeno vještačenje po vještaku R.T. Magić d.o.o. te je nalazom i mišljenjem vještaka utvrđeno da je vrijednost 25% udjela društva tuženika na dan 31. prosinca 1998. iznosila 1.236.110,61 kn.

Na naprijed navedeno utvrđeno činjenično stanje nižestupanjski sudovi pravilno su primijenili materijalno pravo kada su prihvatili tužbeni zahtjev tužitelja cijeneći da tužitelju pripada tržišna vrijednost njegovog poslovnog udjela u vrijeme isključenja, te naložili tuženiku da tužitelju isplati razliku između utvrđenog iznosa tržišne vrijednosti tužiteljevog poslovnog

udjela i iznosa koji je tuženik isplatio tužitelju na temelju Odluke skupštine od 29. listopada 1998.

Naime, odredba čl. 421. st. 2. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine", broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03 i 107/07 – dalje: ZTD) propisuje:

„Član koji istupi iz društva i član koji je iz društva isključen imaju pravo da im se nadoknadi tržišna vrijednost njihova poslovnog udjela kakva je bila u vrijeme istupanja.“

Vještačenjem je u postupku utvrđeno da je tržišna vrijednost poslovnog udjela tužitelja u tuženiku iznosila 1.236.110,61 kunu. Nesporno je među strankama da je tuženik 30. prosinca 1998. tužitelju isplatio iznos 619.885,00 kuna na ime vrijednosti tužiteljevog poslovnog udjela utvrđene Odlukom Skupštine društva od 29. listopada 1998.

Obzirom da član koji je isključen iz društva ima pravo da mu se nadoknadi tržišna vrijednost njegova poslovnog udjela u vrijeme istupanja, a sve sukladno odredbi sadržanoj u čl. 421. st.2. ZTD-a, tužitelj opravdano od tuženika potražuje razliku iznosa tržišne vrijednosti poslovnog udjela tužitelja u tuženiku od 1.236.110,61 kuna a koja je utvrđena nalazom i mišljenjem vještaka i isplaćenog iznosa od 619.885,00 kuna na ime vrijednosti tužiteljevog poslovnog udjela utvrđene Odlukom Skupštine društva od 29. listopada 1998.

Pravilno su sudovi prihvatili i tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu obračunate zatezne kamate u iznosu 12.839,96 kuna sa procesnom kamatom tekućom na taj iznos od 7. studenoga 2002. do isplate. Obzirom je Skupština društva tuženika na kojoj je donesena odluka o vrijednosti tužiteljevog poslovnog udjela u visini 619.885,00 kuna održana 29. listopada 1998., a isti je tužitelju isplaćen tek 30. prosinca 1998. to tuženik ima pravo na isplatu uglavničene kamate na navedeni iznos za navedeno razdoblje i to na temelju odredbe čl. 277. i čl. 279. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO) koje propisuju da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom, dok se na iznos neisplaćene kamate može zahtijevati zatezna kamata samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njezinu isplatu. Tužitelj je precizirao tužbeni zahtjev i za navedeno potraživanje podneskom od 7. studenoga 2002. to su pravilno sudovi tužitelju na iznos od 12.839,96 kuna dosudili i procesnu kamatu tekuću od 7. studenoga 2002. do isplate.

Valja također napomenuti da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1999. tužba tužitelja Josipa Puleka odbačena kao nepravovremena. U navedenom postupku tužitelj je ustao tužbom na utvrđenje da su odluke Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. ništave. U predmetnom postupku, kako je već ranije navedeno predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu razlike tržišne vrijednosti njegovog poslovnog udjela u tuženiku i vrijednosti njegovog poslovnog udjela utvrđene odlukom Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. kojom je tužitelj isključen iz društva. Stoga je neosnovan prigovor tuženika da se radi o presuđenoj stvari, obzirom u predmetnom postupku tužitelj konačno postavljenim tužbenim zahtjevom traži isplatu tržišne vrijednosti poslovnog udjela.

Pravilno je drugostupanjski sud otklonio i prigovor zastare koje tuženik ističe. Naime, tužba je u ovom predmetu podnesena 18. studenoga 1998. dok je Skupština društva na kojoj je donesena odluka o vrijednosti poslovnog udjela tužitelja u tuženiku održana 29. listopada 1998. stoga nije nastupila zastara iz čl. 371. ZOO.

U odnosu na reviziju tuženika na rješenje drugostupanjskog suda kojim je ukinuta točka II izreke presude prvostupanjskog suda u odluci o parničnom trošku te, revizija tuženika je bespredmetna obzirom je u tom dijelu predmet vraćen istom sudu na ponovan postupak.

Sukladno izloženom, po ocjeni ovoga suda, nižestupanjski sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo kada su prihvatili tužbeni zahtjev, zbog čega je na temelju čl. 393. ZPP revizija kao neosnovana odbijena.

Zagreb, 7. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan, v. r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA
Ovlašteni službenik:
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

Mirko Paša